

Numerul 9.

Oradea-mare 3/5 martie 1896.

Anul XXXII.

Ese duminica. Abonament pe an 10 fl., pe 1/2 de an 5 fl., pe trei luni 2 fl. 70 cr. Pentru România pe an 25 lei.

O sărutare.

Ioana era o țărâncușe nostimă. Împlinise la Crăciunul trecut 16 ani. Dăcă ai fi cunoscut-o, ai fi iubit-o ca pe o soră.

Ioana se ducea la oraș, în toate zilele de târg, ca să vîndă zarzavat și alte legume cu care se indeletnicia dînsa și ai casii.

Cînd se ivia în piață, mușterii o năpădiau, așa de nevinovați aveau ochii și așa de atrăgătoare era vocea ei drăgălașe.

Morcovii ei păreau mai buni ca ai celorlalți zarzavagii; cartofii ei n'aveau sîmîn, și salata, prospătă și tinără ca dînsa, se vindea cît te-ai șterge la ochi.

Trebue să ve spun că Ioana, de și de șai-spre-dece ani, n'avea nici un amarez.

La horă nu jucă. Sta de o parte și privia.

Păzita de nevinovăția sufletului ei, ținea pe băcți la așa distanță, că nici unul din ei nu îndrăsnia vre-odată s'o mîngăie pe umăr s'ou ciupescă măcar de deget în semn de prietenie.

Eră un ânger în totă puterea cuvîntului.

Ioana avea o prietenă la oraș care trebuia să se mărite cu un flăcău din sat. Susana, așa o cheuă, eră cu doi ani mai mare ca fru-

măsa zarzavagiocă; eră frumoșică, dar cochetă; seducătoare, dar capricioasă; ar fi făcut fudul pe bărbatul ei, dar nu l'ar fi făcut nici odată fericit, din pricina caracterului ei schimbăcios.

Intr'o zi pe cînd Ioana se gătia de oraș, Badea, amarezul Susanii, se apropie de ea și-i dîse:

— Nu e așa, Ioano, că te duci să veți și pe logodnica mea?

— Peste un cîs și un sfert, rîspunse fata.

— Și-o să-i vorbești?

— Cum îți vorbesc dtale.

— Ce fericită ești?

— Ce te oprește de nu te duci s'o veți?

— E bună une-ori, și pe urmă e rea; mi-e tîmă să n'o supăr.

— Ei aș, neică Badeo, da ce focul de tremuri așa... Eu, să fiu în locul dtale, n'aș avé frică de loc; nici atît cît se are de lupul ăla de care se tot vorbește mereu în sat și nu se vede nici odată.

— Până să prînd o lécă de curaj, fă-mi tu Ioană tată o îndatorire.

— Ce? întrebă fetița.

— Să duci ceva Susanii.

— Cu plăcere, neică Bădiță; dîse fata, dar e ceva greu?

Badea își frecă mînile ca să-și dea curaj.

Dîse:

— E ușor ca un fulg.

O FAMILIE DIN BOSNIA.

— Décă-i aşá, bine, ise Ioana. Dă-mi ce e, să duc. Iute ca fulgerul, Badea se plecá i depuse pe fruntea Ioanii o sárutare.

— Dar ce faci? . . . strigá eráncua.

— i dau ce trebuie să duci . . .

— Cum . . . sárutarea asta?

— E pentru Susana. i vei da-o cum i-am dat-o . . . i dispáru rdend.

***

Se vede tréba c sárutarea lui Badea erá mai grea dect spusese el, pentru c fata rmase pe gánduri i seriósá tot lungul drumului . . .

Cum sosi la ora, nu- uitá de fágáduielá.

Alergá repede la Susana.

— Dar ce-ai?

— Am ceva pentru tine.

— eu? Ceva nuci séu mere?

— Nu; apropie-te.

— Dec! . . . Mai nainte de tóte vreau să ciu de ce e vorba, ise Susana.

— E o sárutare de la logodnicul teu.

— Mai inti, pn acum, nu e logodnicul meu, ise Susana.

— Ori i cum ia-i sárutarea.

— Ba, eu, nu.

— Cum, n'o vrei?

— Nu.

— i mi-o lai mie?

— De ce ai primit-o?

— Dar nu pot, strigá Ioana desnádájdut, sá pás-trez o sárutare care nu e a mea.

— Asta e tréba ta, respunse Susana. Nimeni nu trebuie sá se insárcineze cu ceva ce nu-l privece. O sá vei c'o sá remáie pe séma ta.

Ioana se intórse acasá fórte desnádájdutá . . . I se párea c i se vede sárutarea pe fruntea-i de ánger ca o pétá netérsá.

Ajunse repede acasá i chemá pe Badea cruia i spuse ceea ce i se intmplase.

— E mándrá, strigá Badea; dar la urma urmei, ce-mi pasá, snt bogat; i de-oi gási vre-o fatá de care sá me amoresez, o las sánétósá pe cucóna de la ora.

— Dar cu sárutarea dtale, ise Ioana, ce fac eu?

— Ce vrei!

— Vai! dec a fi ciut . . .

— Décá vrei, dá-mi-o inapoi, ise eranul cu vicienie.

Fata inaintá, apoi se dete repede inapoi. Lécul erá mai reu dect reul, inapoiarea sárutáriei mai uritá dect primirea ei.

— Asta nu se póte! ise ea. O fatá de tréba nu sárutá nici-odatá dect pe bárbatul ei.

— Uite, uite, i ise Badea, dar cii c nu-i uritá fata asta . . . Ce ic eu, e chiar frumoúsá . . . Mai dráguá dect Susana.

i la rndu-i remase pe gánduri.

***

In vremea asta Ioana se gándi. Nu vrea sá a-jungá de gura satului, c atá i trebuieá.

Alergá la preot ca sá-l intrebe ce sá facá.

Nu erá acasá.

O primi preotésa, creia i spuse ce páise.

— Numai atáa? ise dnsa.

— Nu e destul? . . .

— Mángáe-te, fata mamii . . . E ac aprópe un deposit de sárutárie . . . i e loc pentru tóá lumea . . .

De cnd snt máritatá, am vut depuse acolo mai bine de o sutá de mii . . .

— eu? ise Ioana.

— Da . . . i pói sá lai acolo i sárutarea ta.

i preotésa duse pe fatá in biserica satului, in faa icónei Maicei Domnului.

Ac, Ioana scápa de greutate; se simi mai uorá cu 100 de kilograme.

Depusese sárutarea la piciórele maicei Domnului.

Peste doue ile, se inlni la ora cu Susana.

— Ia ascultá, dragá, i ise mándra, m'am rs-gándit. Badea are trei mii de lei, o mórá care aduce mult . . . Dá-mi sárutarea.

— Vai, dragá, respunse Ioana, nu me puteam plimbá prin lume ca o hóá cu bunul altuia. N'o mai am.

— Dar unde e . . .

— La piciórele Maicei Domnului.

— Da? Bine Susaná. Nu e nimic pierdut pn acum. O sá me duc s'o iau . . .

Dar i se luá inainte.

Chiar in séra aceea Badea veni la muma Ioanei, imbrácat in haine de duminecá.

— Ioano, ise el, imi trebuie sárutarea mea.

— E la bisericá, du-te de o ia.

— Asta nu me privece. i-am dat ceva sá duci, trebuieá sá duci ce i-am dat séu sá mi-o dai inapoi . . . Asta e drept, i iau pe mama ta de dovédá . . .

— Cum sá eim din incurcáthurá? ise mama Ioanei. Fata nu póte sá sáruite dect pe bárbatul ei i e prea sérmaná ca sá gásecá vre-unul . . .

— i dau tot ce am . . . ise Badea.

— Dta! . . . strigará cele doue femei incremenite.

— Negreit. Snt om cinstit . . . Cnd dau sá mi se facá ceva, plátesc . . . i pe lngá asta mai adaog i mána mea. Vrei sá-mi fi nevéstá, Ioano?

— Mi s'a spus c Ioana erá sá leine de fericire in coul ei cu saladá.

Tot ce ciu e inse c peste cteva ile Susana se duse sá-i ia sárutarea de la bisericá.

Preotul, care ciea acum tot, dete din cap zim-bind :

— N'o s'o mai gáseci! ise el.

— A luat-o? intrebá cohea.

— Nu, dar Badea i Ioana s'au cununat ai di-minéá; au sárutat impreuná icóna Maicei Domnului . . . Cele trei sárutárie s'au petrecut intr'una singurá . . . A dtale, dráguá, a dispárut . . .

i Susana se intórse acasá plouatá.

MARION.

Cugetárie.

Omul vanitos se inconjórá cu plácere de lingui-tori i urece pe ómenii de geniu.

*

O fatá mare e o ghicitóre. Vrei s'o ghiceci? Ia-o de nevéstá.

*

Décá nu pói sá ai ceea ce doreci, nu mai dorí.

*

Nu citi cri: cele rele te vor face sá-i pieri gustul; cele bune, vremea.

In ședătoare.

*In mână dragul ei de fus
Se 'ntorce iute ca prisnelul,
Dar gândul densesi este dus . . .
De i-aș cuprinde mijlocelul,
De i-aș lua și chiar inelul,
Aș fi și eu cu gândul dus . . .*

*Ea tot visă risul ei
Și torce, torce la fuiorul
Topit în vale sub cel teiu,
Sub care i-am jurat amorul,
Lăsându-mi pradă obrăjorul,
Cel plin de foc și de schintei.*

*Și ce păcat! dar nu 'ndrăsnesc,
S'o fac să uite tot necasul
Și chiar și eu me necăjesc
Ș-așa de mare-mi e necasul,
Că nu pot să-i sărut obrăzul,
Să simtă iarăși c'o iubesc!*

IOSIF STANCA.

Deputatul nostru.

Comedie originală în 3 acte.

(Fine.)

ELENA. Idei, și nimic mai mult! . . . Aide, și nu mai fi copil! Gândește-te serios la viitorul fetei! Pe cine vrei să-i dai? . . . Avem altul mai bun în tot orașul?

FRUNZEANU. Ei, și tu frate! . . . Tocmai acum îți găsiși să-mi vorbești de lucruri d'astea? Nu vești că am altele în cap?

ELENA. Ba momentul e foarte nimerit! și decă vrei să nu me superi, după cum ți-am mai spus-o și-asără, dă pe Aneta după Mirinescu.

FRUNZEANU. Îmi este imposibil.

ELENA. Va să zică, me refuzi chiar și când te rog? Decă ți-aș mai spune că am dat cuvântul aceluia tiner cum se cade, că ai să te 'nvoești?

FRUNZEANU. Ai dat cuvântul teu? Și pentru ce erai silită s'o faci?

ELENA. Pentru ce? . . . Pentru ce? . . . Pentru că tinerii se iubesc și n'aș vré să fiu martoră vr'e unei nenorociri! Uite vești? Ești un om fără inimă. N'aș fi creșut că tu nu vrei să faci fericirea fetei?

FRUNZEANU. Ce copilării mai vorbești și tu! Decă nu vreau s'o dau după Mirinescu ăla al teu, îți inchipui numai decă tu nu-i vreau fericirea?

ELENA. Se 'nțelege, de vreme ce n'o dai!

FRUNZEANU. Inse . . .

ELENA. Nici-un inse: gândește-te că omul a făcut tot ce-a putut, ca să te indatoreze, și tu drept mulțumire, te porți așa de ingrat cu dânsul! Asta nu e drept.

FRUNZEANU. Bine dragă! Să gic și eu de-ocamdată așa; nu 'nțelegi inse că nu e timpul-acuma să ne ocupăm cu astfel de lucruri?

ELENA. Vreau cu ori-ce preț o vorbă de incurajare.

FRUNZEANU. Și decă ți-aș da?

ELENA. Atunci aș dice că ești cel mai bun soț din lume.

FRUNZEANU. Ei bine, îi dau . . .

ELENA. Mâna Anetei?

FRUNZEANU. Îi dau voce să vie să me convingă și atunci am să văd.

ELENA. Atât e destul!

Scena VIII.

Cei de sus și DUMITRACHE.

DUMITRACHE (*vine într'un suflet.*) Ah! cucóne Sandule! . . . Pardon! . . . Uitasem! dle deputat! . . .

FRUNZEANU. } Ei? Ce este?
ELENA. }

DUMITRACHE (*în culmea bucuriei.*) S'a isprăvit! . . . Sânteți ales cu majoritate zdrobitoare!

FRUNZEANU. S'a despuiat scrutinul?

DUMITRACHE. Adineora! Ședeam espres la ușe, ca să număr voturile; până când am plecat eu, număraseram 256 pentru dvóstre și vr'o 85 pentru Gogoșescu. Imediat cum am vădut așa, am șters-o ca să ve dau de șcire. Să tot mai fie ca la vr'o 80 de voturi în urmă! De sigur că și alea sânt aprópe tóte ale dvóstre.

ELENA. Bravo ție Dumitrache! Ai fost la înălțime. O să-ți mai dau încă 100 de franci pe d'asupra.

DUMITRACHE. Sărut mâna! Sânt bine veniți, am să 'ngrigesc de dênșii cum se cade! . . . Aoleo! Bine că-mi aduse aminte: Dl primar mi-o spus să ve inșciințez că după ce s'o isprăvi de tot, are să ve trimetă vr'o 200 de ómeni cu musica în cap, pentru manifestajie.

FRUNZEANU. Primaru ăsta e un om de zahăr: se gândește în totdeauna la tot. D'aia ținem și noi la dânsul.

DUMITRACHE (*cu abuzie.*) Șciu eu că d'aia! E fórte cum se cade! Me duc să fiu și eu p'acolo!

ELENA. Și ce-am vorbit, lasă, că e vorbă.

DUMITRACHE. Sărut mâna. Am înțeles . . . Ce eră să gic? . . . A! Ați ingrigit de ceva vin pentru ómeni?

FRUNZEANU. Am scos un poloboc.

DUMITRACHE. Apoi o să fie lată cum vești eu . . . Sărut mâna! Dați-mi voce că me grăbesc.

Scena IX.

FRUNZEANU și ELENA.

ELENA. Acum când ești vesel, ce dici? Dai pe Aneta după Mirinescu?

FRUNZEANU. Iar ai început, frate?

ELENA. Aide, de, și mai fi așa ce Dđeu! . . . Să chem tinerii? Sânt în iatacul meu.

FRUNZEANU. Cum? Singuri?

ELENA (*ximbeșee.*) Nu, vai de mine, e și Diana cu dênșii.

FRUNZEANU. Véd bine că ați complotat cu toții! Aide, fie! Du-te de le spune să vie în grădină.

ELENA (*în culmea fericirii.*) Ei așa vești! Acum ești un soț bun!

FRUNZEANU. Da șciu! Acum sânt un soț bun? dar adineora?

ELENA. Adineora nu erai, pentru că te 'ncăpă-ținaseși.

FRUNZEANU. Mersi de compliment. (*Elena ese.*)

Scena X.

FRUNZEANU, GLIGORESCU, NEGULICI,
ARGHIROPOL.

GLIGORESCU. Dați-ne voe dle deputat să ve fecițăm de reușită! Sântem cei întei care v'aducem acésta veste imbucurătore.

FRUNZEANU (*entusionat.*) Ve mulțumesc amiciei mei. (*Le stringe mâna.*)ARGHIROPOL (*a parte, cătră ceialalți doi.*) Acum e momentul să ne facă și noue ceva.NEGULICI (*a parte.*) Așă e! Stăi că-i dîc cu înteu. (*Tare.*) Cucóne Sandule, dta șcii cât m'am sacrificat eu cu ocașia alegerii? Ba încă acum vr'o doue sêptemâni mâncai și o bătae strajnică de la afurisiții aia de Gogoșeșci! Numai să eși dta!... Ian veđi, rogu-te, când o fi să vorbești cu vr'un ministru, pune și pentru mine o vorbă, doue in trecăt... M'aș mulțumî de-ocam dată cu o direcție de prefectură.

FRUNZEANU. Ce cunoșcință ai?

NEGULICI. Am destul, cum să n'am. Cunosce pe Ghiorge Sorlovrogiu, cunosce pe Niță...

FRUNZEANU. Nu e vorba d'asta: te 'ntreb de instrucție?

NEGULICI. Am stat și la instrucție vr'o doi ani ca copist.

FRUNZEANU. Ei, nu me 'nțelegi frate: Ce-ai invêțat?

NEGULICI. De tóte! Omu la nevoe face multe: am fost și dascál, și archivar și copist...

FRUNZEANU. Bine, bine, m'am luminat!

GLIGORESCU. Vream să te rog și eu dle deputat să pui o vorbă bună cătră ai mari de la Bucureșci, când ți-o veni la indemână, pentru vêrul neveste-mi!...

FRUNZEANU. Să puii Gligorescule neică! Cum să nu puii? Trebue s'ajutăm țe-ai noștri.

GLIGORSCU. Tot aia așă am spus și Marghiólii că n'o să ne lași; acuma ești părintele nostru.

FRUNZEANU. Se 'telege! Am să fac județul de n'o să-l mai cunoșceți.

NEGULICI. Că mare pomană ți-ai mai face, decă i-ai dîce ministrului de șosele să ne trimiță vr'o câteva vagóne cu pietre, că ne-am inămolit reu de tot in noroiu.

FRUNZEANU. Da, da! am s'o fac și p'asta.

ARGHIROPOL. Cucóne Sandule! Nevêsta mea mi-a mâncat urechile c'ar vré să vedă și ea un bal de la Palat; când te-ei duce la Bucureșci, s'o iai cu dta.

FRUNZEANU. Nu e nevoe: când o fi balul, îți scriu eu și mi-o trimiți atunci.

ARGHIROPOL. Îți mulțumesc. (*Se aude musica, Frunzeanu se duce spre fund.*)

NEGULICI. Bravo, om!

GLIGORSECU. Pâne caldă, nu altceva!

ARGHIROPOL. Și nu e mândru dle!... o s'ajungă departe!

NEGULICI (*a parte.*) Dar ce dîceți voi? E ceva de bêt?

GLIGORESCU. Un boloboc, spunea vêrul primarului!

ARGHIROPOL. Așă! Păi atunci e nemuritor ne-nea Frunzeanu.

Scena XI.

*Cei de sus, musica și alegătorii.**(Musica intră in scenă cântând un marș. — Cetățenii strig ura. — Se arangéxă toți in fața scenei.)*CETĂȚENII. Ura! Trăescă deputatul nostru! Ura! ... (*Musica atacă in ordine.*)

FRUNZEANU. Ve mulțumesc dragilor mei de increderea deseversită ce-ați avut, dându-mi voturile vóstre! Da! Dîc că voiu luptă pe cât imi va fi cu puțină ca să fiu la înălțimea mandatului incredințat, aducênd județului cele mai multe imbunătățiri posibile! Trăescă dar toți cetățenii cari me iubese!

CETĂȚENII. Uraaa! Uraaa! (*Intră Festilici in fuga cu capul descoperit și se repede de ia in brațe pe Frunzeanu.*)

Scena XII.

Cei de sus, FESTILICI.

FESTILICI. Am fost martir, dle deputat! Acum mi-a dat drumul — dar sânt cu fruntea sus, căci am fost martir pentru o causă sfântă!...

CETĂȚENII. Trăescă martirul Festilici.

FRUNZEANU. Vino, frate, la peptul meu! Lasă că am să te rêsibun. (*Intră Elena, Mirinescu, Aneta.*)

Scena XIII.

*Cei de sus, ELENA, ANETA, MIRINESCU.*MIRINESCU (*se duce spre Frunzeanu.*) Dle Frunzeanu, dă-mi voe să me bucur și eu impreună cu dvóstre de acésta victorie, și in acelaș timp să ve dîc că am onóre a ve cere...FRUNZEANU (*îi tae curêntul.*) Mâna Anetei!... N'ai ce să faci numai cu mâna ei, ți-o dau intrégă.

MIRINESCU. Cât sânt de fericit!

ANETA (*inaintéxă.*) Oh! Nene! n'am să te uit nici odată.

FESTILICI. Cetățeni! Trăescă deputatul nostru! Stéua deputaților și să trăiți și voi cari l'ați ales; ura!...

CETĂȚENII. Ura!... Ura!... Ura!... (*Musica atacă marșul mai cu forță, cortina se lasă forte incet.*)

(Fine.)

GR. MĂRUNȚEANU.

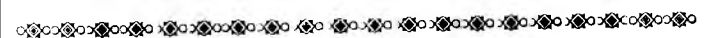

E greu...

Sușor, când ai un tată,
Care șcie ce te dóre;
Iar ca rana-ți să o lege,
Ai o mamă iubitóre.

Dar e greu, când n'ai pe nime,
Cui să spui a ta durere,
Și-i mai greu, când n'o poți spune,
Ci o suferi in tăcere.

ELISEIU M. CĂMPEAN.

In societatea actuală toți trebue să umble séu să alerge; acela care se opreșce este perdut.

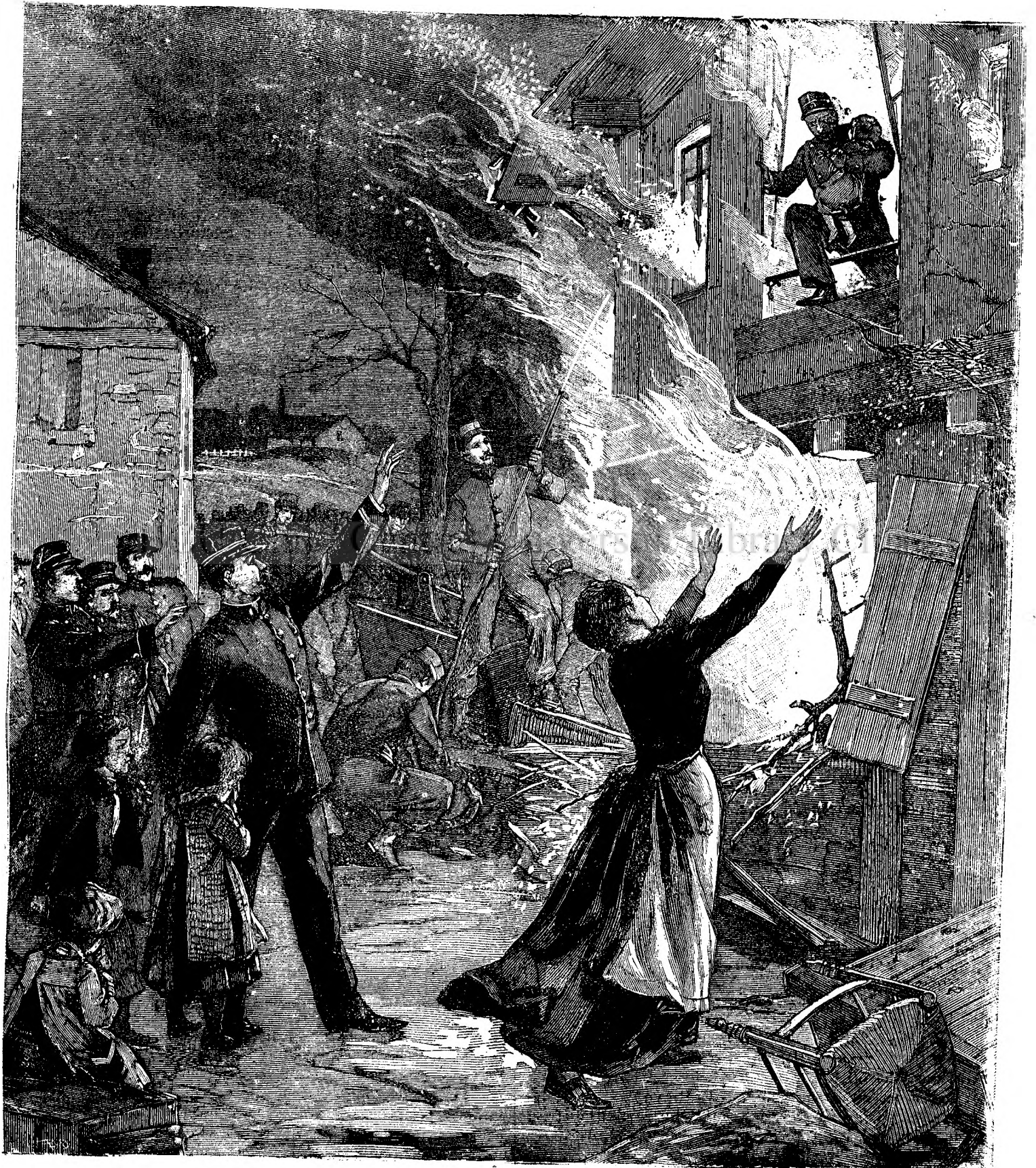
*

Copilul este un om mic; omul este un copil mare.

*

Gloria ne face să trăim pentru totdauna in posteritate — și amorul un minut in infînit.

Bravura unui soldat.

Lila.

*Cum se scaldă, v'era 'n s'ore,
Bela fl'ore,
Strălucindă pe câmpii,
Inotă atunci virgîna,
In lumina
A o mic de făclii.*

*Eu stam sombru, și pe fată,
Câte-odată,
Căutând, îngălbeniam:
In privirea mea profundă,
Ca 'ntr'o undă,
Se vedea cât o iubiam.*

*In antice catedrale,
Pe vitrale,
Astfel preotul obscur,
Vede 'n rîuri de lumină,
O virgînă,
De vermelii și d'azur!*

*Dusă 'n vals o credeai fee,
Nu femeie,
Aria aripi, nu picior;
Și n'au fluturii-aripiore
Mai ușore,
Și mai iuți in sborul lor.*

*Eră astfel de gentilă,
Și d'agilă,
Că-ți părea cel mai frumos
Elf fantastic de balade,
Ce-abiă rade
Ierba 'n jocu-i grațios.*

ALEXANDRU DEPARATEANU.

Moneda de 5 franci.

De Jules Demolliens.

Cumpărând o cravată de 2 fr. 90 — in loc de 7 franci — o ocaziune rară — dl Bonasset se duse să plătească la casă. I se dete in cusur o monedă de 5 franci care nu mai umblă.

Nevésta lui băgă de sémă acesta, când, întorcându-se acasă, îi arată cravata și puse pe mész restul de la hârtia de douăzeci de franci.

Și atunci ce scenă, Dómne sfinte!

Ah! bietul Bonasset nu se putea lăudă că el e cocoșul.

Dómna, îndârjită. — Frumósă ispravă, n'am ce dice!

Domnul, întorcând moneda intre degete — Drept e că nu mai umblă! (Rădămat.) Dar o să mi-o ia un zaraf pe 3 fr. 50.

Dómna, cu amărăciune. — Bravo!... 1 fr. 50 pagubă!... S'ar dice, auđindu-te cineva, că îți petreci ăilele aruncând banii pe ferestră!

Domnul. — Dar, dragă, esagerezi!

Dómna. — Se incepe cu 1 fr. 50 și se sfărșește cu biletele de o mie.

Domnul, enervat. — In sfărșit ce e, ce vrei să fac?

Dómna, desnădăjduită. — Decă mi s'ar fi întemplat mie așa ceva, mi-aș fi smuls p'urul de desnădejde!

Domnul. — Mulțumesc!... Nici n'ai atăta de smuls! (Uitându-se la monedă.) Se dice că e mai mult argint in astea decăt in celelalte... (Gânditor.) De sigur, pentru că e mai mult, d'aia prețuește mai puțin..

Dómna, cu asprime. — Taci, dle Bonasset!... Ar trebui să te roșești de rușine!... Monstrule. O să ne faci să ne sfărșim ăilele pe pae, pe dta, pe nevésta dtale și pe copiii pe cari ai fi putut să-i ai!... Ah! Dumneđeu a făcut bine de te-a lipsit de posteritate, căci bietele ființe ar fi ajuns să-și cerșescă pânea de tóte ăilele.

Domnul. — Oh! pentru 1 fr. 50.

Dómna. — Nu-ți pasă de perderea acesta, pentru că ai putut satisface unul din gusturile tale favorite: cochetăria!

Domnul. — Cochetăria!... Ei, drăcia dracului.

Dómna. — Cumpărându-ți o cravată frumósă, multicoloră de 2 fr. 90.

Domnul, cu vioiciune. — Care face 7 franci, drăguță... E scris pe etichetă...

Dómna. — Și când e vorba să plătești croitorésa, dl țipă ca p'unii... Șcii ce tapaj ai făcut cu contul din urmă!...

Domnul. — Cređ și eu... Un cont de 400 de franci.

Dómna. — De 395 fr. 90 centime. Și încă, mulțumită priceperii mele in afaceri, am redus și cele 90 centime... (Triumfătoare.) N'am plătit cele 90 centime!... Tu n'ai face așa, tu plătești centimele, ba pe deasupra te lași să fii și furat. Din fericire că s'unt aci să-ți indreptez prostiile... Dă-mi moneda de 5 franci.

Domnul. — De ce?

Dómna. — Ca s'o dau iar circulației, d'aia. Te inșeli, decă cređi că s'unt dispusă să pierđ 1 fr. 50 pentru ochii cei frumóși ai negustorului dtale de cravate.

Se imbracă repede și plécă după ce aruncă o privire aspră bărbatului ei.

Dna Bonasset nu se duce departe; intră la cea dintăiu modistă ce-i iese in cale, alege o pălărie de 24 de franci și aruncă cu neglijență pe comptoar doue monede de câte 20 de franci și faimósă monedă de 5 franci.

Modista, incaséză cei doi napoleoni, apoi, inapoiind moneda de 5 franci care n'avea curs:

— Scuză, dnă, n'ai o altă monedă?... acesta nu mai merge.

— Ah! îngână dna Bonasset interđisă, cređi...

Ia moneda, đă 2 franci și ese.

— La urma urmei, își đise ea consolată, imi trebuia o pălărie, n'aveam decăt cincii... Trebuie să ai cel puțin șése...

Se indreptă spre cofetăria ei obic'nuită și comandă o plăcintă, strecurând cu violenție moneda de 5 franci in mâna cofetăresei.

Acésta se uită la ea și i-o dă numai decăt inapoi.

— Decă dna n'are alta, đise ea zimbînd cu politeță, o să-mi plătescă altă dată.

— Cum, nu e bună, îngână dna Bonasset, mai mult supérată decăt mirată, cu tóte silințele ce-și da ca să pară incremenită... n'am băgat de sémă.

Și ese furiósă.

Trecënd pe lângă un bazar, cumpără un obiect, fără să aibă nevoie, numai ca să schimbe blăstémata de monedă.

Cassa erá intr'un loc intunecos, casierita n'o sá vedá nimic; dar se vede cá funcționara asta are ochi de lynx, cá abia zărește moneda și o și respinge, dîcînd c'o voce iritatá:

— Nu primim d'astea aci.

Inebunitá, dna Bonasset iese din bazar și intrá pe rînd la pantofar, la coafeur și la vre-o alți șese negustori de la cumpără diferite obiecte de toaletá... fără inse sá pótá trece moneda cea rea.

In sfîrșit erá scápatá!

Își aduce aminte cá mánuserésa erá miopá de tot.

Cum de nu s'a gándit mai iute?

Intrá in prăvălie și cumpără o jumătate de duzină de mánuși.

— Iute, dîse ea, sînt grăbitá.

Și aruncá moneda pe comptoar cu alte monede bune.

Farsa erá jucatá.

Negustorésa bágá in cassá toți banii.

Dómna veselá de astá datá, se întórce acasă unde domnul o primește cu sprincenile incruntaté.

— Ce sînt tîrguelile astea care se cará de mai bine d'un cias? strigá el.

— De, ca sá trec moneda, a trebuit sá cumpăr ceva.

— Ah! bine... bine...

— Am scápat de ea! adăogá dînsa triumfátore.

In clipa acéstá se auđi clopotul. O micuță intrá.

— Dnă, dîse ea dnei Bonasset infioratá, stápana m'a trimis sá-ți spuui cá te-ai inșelat... I-ai dat o monedá care nu mai merge... Iat-o...

Abia fata și-a intors călcăile și dna Bonasset cade intr'un fotoliu.

— E prea mult! gemu ea, 287 de franci cheltuiți pentru ca sá scapi de o monedá... pe care la urmă și-o aduce inapoi...

Și întorcîndu-se cătrá bărbatul ei:

— Ți-am spus totdeauna cá o sá fii cauza ruinei nóstre.

Angina difterică.

Nu știu decá de la descoperirea lui Koch, cá tuberculina ar puté vindecá tuberculoza, s'a mai produs vre-o mișcare analógá in omenire, ca in ziua in care Roux a comunicat congresului medical din Pesta, din anul trecut, cá a vindecat difteria cu ajutorul unei injeccióni de serum. Se înțelege cá omenirea a tresaltat de bucurie la auđul acestei vești, cáci se știe ce contingent numeros de copii muriau numai din cauza bólei grozave numitá angina difterică. In Franța e știut lucru, cá pe fiecare an muriau 100.000 copii din pricina acestei nenorocite boli. La noi, din lipsá de statistici, nu putem hotári numérul, dar probabil cá un procent considerabil de copii erau secerați in vîrstá fragedá de difterie. Ravagiele erau mai puternice la țerá și e de ajuns sá ne amintim epidemia infiorátore ce a isbucnit in 1888 in comuna Mălini din județul Sucéva. Opt ani de-a rîndul s'a luptat pentru stêrpirea rēului și nici n'a fost chip de vindecare.

***

Astăđi lucrurile s'au schimbat cu desevêrșire. De unde inainte eram desarmați față cu flagelul difteric,

acuma il putem stápani și stêrpi cu totul. E de ajuns de a face o injección de serum, luat și preparat a-nume pentru acéstá. Iatá cum se procedézá: Se iau toxicele séu otrávrurile pe care le produce baccilul difteriei și se injectézá unui cal. Aceste toxine trecînd prin corpul calului, il imunisézá, adicá fac calul inapt de a fi atacat de difterie și in acelaș timp sângele calului, devine la rēndul lui, un mijloc de a puté apără alte animale și chiar pe om spre a nu fi intoxicat de angina difterică. Pe acest principiu e basatá injecciónea cu serum. Eram in Paris anul trecut, când s'au făcut primele esperiențe in acéstá privință. Câteva đile după ce s'au introdus otrávrurile difteriei calului, i se luá apoi o cantitate de sânge de la gát, din care sânge apoi se prepará serumul. Calul nu simte nici o durere și se pot luá de la dēnsul la intervale hotárite cantități mari de sânge, fără sá i sá facá vre-un reu.

***

Serumul preparat se injectézá apoi la copiii bolnavi in cantitate de 20 grame și chiar mai puțin. De obicei injecciónile se fac la spate séu in ori-ce regiune musculará. Injecciónile aplicate bine nu produc nici o durere.

In genere, după 24 ore de la injección, temperatura copilului scade, gátul se curáță și merge indatá spre bine. In casurile grave de Crup, trebuie făcute din timp mai multe injeccióni pentru a salvá copilul. Totul consistá de a face injecciónile la timp și de aceea grija părinților trebuie sá fie mare. Indatá ce un copil se plânge, trebuie esaminat in gát. Trebuie deprins copiii de mici sá deschidá gura pentru a puté fi esaminați. De multe ori angina difterică trece nebagatá de sémá primele đile. Părinții vor fi deci cu mare bágare de sémá in acéstá privință și vor căută sá vedá decá copiii nu au ganglionul din unghiul fálcei de jos umflat, sub forma unei ghinduri. Acesta e un semn important, cáci chiar decá copilul nu are nimica in gát, se póte totuș sá fie deja cuprins de difterie.

Imediat trebuie alergat la ajutorul medical, cáci injecciónea de serum făcutá in acel moment, vindecá cu siguranță, pe când ori ce infárđiere neinsemnatá póte aduce nenorocire.

DR. MIRON.

Cugetări.

Nu schimbá nici odatá pricetenii, pentru cá nu vei găsi mai buni.

*

Nu urmă nici un sfat: decá e bun, n'o sá-ți mulțumescá nimeni; decá e reu, tótá respunderea va căde pe tine.

*

In cas de desnădejde, nu-ți smulge pērul. Când pacea se va cobori in inimá, nu-ți va inapoiá nici un fir măcar.

*

Numai acela pierde tot, care-ș pierde curajul.

*

Cu cât e capul mai sec, cu atât limba trāncăneșce mai mult.

*

Sînt mulți săraci cari se rușinézá de miseria lor; dar sînt tot atât de mulți bogați, cari trebuie sá se rușineze de averea lor.

POPORUL.

Strigături.

— Soră lele, na mărgele,
N'ai vădut caprele mele?
— Ba Țo io că le-am vădut,
In pădure la Bicaciu,
Spēnzurate 'ntr'un copaciu.

Din Prisaca, in Biharia.

Aița! Gaița!
Pierdutu-mi-am straița
Prin vērful copacilor,
După muguri vacilor;
Prin vērful goronilor,
După muguri boilor.

Din Căbeșci, in Biharia.

Stau feciorii și să bată,
Dērt un băcuieț de fată.
Stați feciori nu vē bâteți.
Că mai este-un băcuieț
Și la Tóder in unghet!

La călcăiu cismii mele
Șede dracu și-o muiere
Și mō 'nvéță-a face rele.

Up! ūp!
Puiu de lup!
Fugi 'din cale, să me duc,
La cea fată de haiduc,
Ce-i cu chica de fuior
Și rochia de bujor.

Cine vine, nu-i de mine;
Care-mi place, baiu nu-mi face.

Mămăligă cu unsóre,
Umblă tata și me 'nsóre;
Dară mama nu me lasă,
Și-i aduc pe dracu 'n casă.

Ține Dómne ce mi-ai dat,
Că mi-ai dat băiat curat!

Dragu mi-i cu cine joc,
Deie-i DumneȚeu noroc

Țucu-te, — da nu pe tine,
Ci pe ista d'angă mine,
Ce se uită pe su clop,
Deie-i DumneȚeu noroc!

Tă d'acea m'am temut,
C'oi ședē 'n temnița mult,
Și mi-or creșce musteșile,
Și mi-oi perde nevestele.

Mărită-m'aș mărită,
Cu suveica nu știu da,

Cu pruncii nu știu jucă,
Pita n'o știu frământă,
Pe lopată n'o știu pune,
De n'o voi legă cu fune,
In cuptor n'o știu băgă
Cu boii, cu teléga!

Draga mea!
Și fii a mea,
Tă pe palmă te-aș ținé,
La móră nu te-aș mâná,
Dēcă n'ai me, n'ai mănácă!

Din Vălanii, in Biharia.

ALB.

Credințe populare.

23.

Când fetele — nevestele aduc apă de la fântână,
să verse o lécă jos din vas, ca să le rămână lenea acolo.

24.

In nóptea de St. George, dēcă vei priveghia sub
o grapă, vei vedé strigoi.

25.

Să postești joi in săptămâna cea albă — ca să
nu fii betég, căci atunci împărleşce DumneȚeu beteș-
gurile.

26.

Când scoți mai întei afară in ocol (curte) puii de
galițe, să-i scoți cu ochii inchisi și să te invêrtești (in-
torci) de trei ori cu ei — dícēnd: așú să nu vē vedă
nici cióră, nici uliu, nici un fel de „gyigyigóc“, cum nu
vēd io amu — apoi să-i pună jos.

27.

Când cântă cocoșul in pragul ușii și sarca (coșo-
fana) pe casă — sosesc óspeți.

28.

Când bate pétra (grindina) să implânți toporul in
pragul ușii și să-ți bagi 2—3 fire de ghiață pe sin —
și va încetá.

29.

In sfințit de sóre să nu măneci nici să bei, că ca-
peți sóre sec. (Durere de cap.)

30.

Când își ciupăese femeile copiii, să pună in ciupă
fer și corn, ca astfel să fie tari.

31.

Semn reu: când in călătorie îți iese in cale popă
ori iepuri, noroc prevestește vulpea ori țiganul.

32.

Sâmbătă séra să nu te uiți in oglindă, că dēcă
mori — veți tot draei.

33.

Când vrei să mulgi vaca, să-i flueri, ca să-i vină
laptele, pe urmă — să-i pui o lécă pe spate — ca să
nu il duci tot.

Din comuna Sabolciu in Biharia.

AVRAM IGNA.

SALON

Roman pe calea ferată.

— Sinaia, zece minute!

Trenul se oprește. Unii se dau jos, iar alții privesc din ferestri lumea care sta și se plimbă pe peron. Erau mulți, căci primele rațe de primăveră îi ademiseră să iasă a-și lua aer. Dame frumoase, domni eleganți și militari țanțoși compuneau tabloul viu, prin care hamalii și băceții cu gazete furnicau făcând gălăgie.

Printre toți mai cu seamă o damă tineră, ócheșă și naltă, cu niște ochi căprui, mi-a atras luarea aminte.

Eră insoțită de un domn cam de aceeaș etate, care îi vorbea cu multă stăruință, inse ea părea a nu se interesa mult, căci în continuu privia în giur de sine și în deosebi spre ușa prin care călătorii eșiau din edificiul garei pe peron.

Pe când me uitam la ea, doritor de a ști cine este, unul din soții mei de călătorie dișe celuialalt:

— Uite, madame Caraiman.

Și celalalt i respunse:

— Nostimă femeie. Cine-i bărbatul care vorbeșce cu ea?

— Nicu Stelescu.

— Strașnic îi face curte.

— E vèrul ei.

— Vèrul, — dișe celalalt suriđend sarcastic.

— Te înșeli. Este o femeie fòrte cinstită.

Intr'aceste dama și domnul despre cari se vorbea se apropiară de tren și se urcară tocmai în vagonul nostru, luând loc în cupeul de alături.

Cel dintèiu din soții mei se dete 'n vorbă cu Nicu Stelescu, care trecu p'un moment în cupeul nostru, întrebându-l:

— Până unde?

— Numai până la Ploești.

— Vr'o afacere?

— Fòrte ciudată

— Interesantă?

— Fòrte. Am să prind o vulpe în visunie.

— Nu te-am știut pân' acuma vèntător. Ori vorbești în pilde?

— Cam așa. Verișana mea a băgat de seamă că de-o vreme 'ncece bărbatul o înșelă. Bănuéla s'a și adevèrit, căci dișele trecute dènsa a primit un bilet anonim, care i denunță, că dnia lui are la Ploești o amareză. Ađi diminéță dènsul a spus nevastei, că are o afacere fòrte urgentă la Brașov și a plecat. Ea numai decăt a gândit că el s'a dus la Ploești și m'a rugat s'o insoșesc pân' acolo, să se convingă ênsaș de nelegiuirea lui. Ce surprindere o să urmeze! Îmi vine să pufnesc de ris. Inse adio, me duc la verișana.

Și se făcu tăcere. Nu se auđia decăt plânsul unei femei din cupeul de alătura, pe care o mângăia o voce bărbătescă. Eră Nicu Stelescu cel ce vorbea:

— Nu te ofilí, dragă; ștregarul acela nu-i vrednic de lacrămile tale.

— Să me 'nșele pe mine, care i-am fost pururea credinciosă! Cu cine șcie ce...

— Vr'o ticălosă... Sânt destule femei stricate. Nu-i vrednică să te necăjești.

În momentul acesta sosirăm la stația Comarnic. Printre călătorii cari așteptau, se afla și un domn cu o nevastă tineră.

Soții mei din cupeu esclamară cu mare mirare:

— Uite, uite, vulpea.

— Vulpea? — diș eu mirat.

— Bărbatul dnei din cupeul vecin. Care va să dică, dnia-ei nu s'a înșelat. El nu la Brașov a plecat.

— Bine. Da cine-i femeia pe care o insoșeșce?

— Nu știu.

— Frumoșică.

Intr'aceste, în cupeul vecin a izbucnit o convorbire fòrte animată. Dna Caraiman și dl Nicu vorbeau de odată amèndoi, fără să aștepte vr'un respuns.

Din vorbele lor se auđiau numai din când în când niște frânturi:

— Iată-l. Veđi că nu m'am înșelat. Hah ticălosul!

— Ce vèd, Dòmne?

— Cine-i femeia aceea?

— Femeia!

— O cunoșci?

— Hah! perfida.

— Cine-i?

— Logodnica mea.

— Aiurezi?

— Ba, de loc nu. Iată-i-ai. Se urcă tocmai aici. Să ne ascundem să nu ne vèđă. Să-i auđim ce-au să-și spună. Încă nici nu ne-am cununat. M'a și înșelat. O! femei, femei!

— Iute, că vin.

Noi stam uimiți și așteptam cu cea mai încordată luare aminte cele ce aveau să urmeze.

Dl Caraiman ajută cu multă politețe tinerei dame să se urce, apoi sui și dènsul și intrară chiar în cupeul în care se află nevastă-sa cu vèrul ei.

Un țipet lin se auđi, apoi doue voci bărbătesci ne cutremurară și urmă o invălmășelă de strigăte, care se perdeau în zurierea trenului ce s'a pus în mișcare.

Eră p'aci să trecem din colo, spre a împedecă vr'o eventuală izbucnire mai energiosă, când deodată un ris vesel ne insenină.

Și din mijlocul risului auđiam câte o vorbă, care ne esplică și noue situația.

Dama care a intrat la Comarnic: Nicule, da șcii că m'ai insultat grozav. Pentru asta am să te pun la pedépsă.

Nicu: Me supun cu plăcere.

Dna Caraiman (soțului:) Să nu-mi spui nimica! Să me espui pe mine la niște torturiatăt de cumplite!

Dl Caraiman: Me iértă dragă, surprinderea ce voiam să facem eră un secret chiar și pentru tine. Șcii că nu poți păstrá secretele.

Dna de la Comarnic: Eu sânt de vină. Eu am născocit planul să fac lui Nicu un cadou de nuntă; eu am rugat pe dl Caraiman să vină cu mine la București s'alegem unul.

Restul esplicațiunii s'a perdut într'un torent de sărutări...

IOSIF VULCAN.

Ilustrațiunile din nr. acesta.

O familie din Bosnia. Bosnia e una din țările cele mai interesante, unde un amestec de populațiune slavă și turcă ofere o priveliște vrednică de studiat. Limba, năravurile și portul de o potrivă atrag atențiunea. Ilustrațiunea din fruntea foii, e făcută după dessemnul lui Mahn.

Bravura unui soldat. Un foc infricoșat a izbucnit in oraș. Flacăările grozave au incins un rând de case. Omenii infricați au fugit care cum au putut.

Din mijlocul flăcărilor a străbătut un țipet sfâșietor. Glasul unei fete. Mama aude ca nebună și nu-i cine să sară 'n foc să-i mântuască comóra vieții. Dar iată, dintre soldații cari au venit să stingă focul, unul apare in feréstă, aducând in brațe fetița. A! ce emoțiune! Ce bucurie! Cine ar puté-o descrie!?

LITERATURĂ și ARTE.

Sciri literare. Dl D. R. Rosetti va sa sub tipar in curénd o lucrare biografică a Româniilor cari au jucat un rol de frunte in secolul nostru, in politică, literatură, diaristică, artă, științe, cariera armelor etc.; titlul lucrării va fi „Dicționarul Contimporanilor“. — **Dra Teresia Stratilescu**, licențiată in istorie și filosofie de la universitatea din Iași, profesora de istorie la externatul secundar de fete din București, a dat publicității o lucrare intitulată: „Studii asupra educațiunii in Britania, partea primă, Anglia și Wales“. — **Dl D. Constantin** a scos dăilele aceste de sub tipar la București o broșură intitulată „Stațiunile balneare ale statului“.

Academia Română in ședințele sale de pân'acuma a ales comisiunile indicate in programa lucrărilor sesiunii generale. Aceste comisiuni au inceput să lucreze, asemenea lucrăză și comisiunile premiilor. S'a ținut și o ședință publică, in care au făcut lecturi și comunicări dnii V. A. Urechiă și Gr. G. Tocilescu: primul „Din istoria anilor de la 1806—1812“, al doile despre „Dacia miliaria“. Raportul detaiat care ne-a sosit după incheierea foii năstre, va urmă in nr. viitor.

Societatea geografică română din București, sub presidenția regelui Carol și a prințului Ferdinand, vicepreședinți generalii G. Manu și C. Barozzi, se va intruni in adunare generală la 2|14, 3|15 și 4|16 martie la 8½ ore séra in sala de ședințe a senatului. Ședințele vor fi presedate de regele Carol. Programa lucrărilor: Sâmbătă la 2|14 martie: 1, Raportul anual al dlui secretar general G. I. Lahovary; 2, dl V. A. Urechiă, Despre colonisările cu sârbii dintre 1808—1812 și alte documente din aceeaș epocă; 3, dl C. Chiru, Despre exploatarea telefonelor și a cabledor subterane și submarine. Duminecă, la 3|15 martie: 1, dl Gr. G. Tocilescu, Raportul asupra concursurilor; 2, Ionnescu-Gion, Planul unei istorii a Bucureștilor; 3, dl C. Alimănișteanu, Sondagiul de la Marcurești-Bărăgan; 4, dl I. Nacian, Ferdinand de Lesseps. Luni, la 4|16 martie: 1, dl T. Burada, Despre secțiunea valacă din esposițiunea etnografică din Praga din anul 1895 și despre Români de peste Dnistru din gubernia Camenitz-Podolski și Cherson; 2, dl C. I. Lupu, Din legendele intemeiării câtorva comune din județul Putna; 3, dl Elian, Despre insulele Ioniene.

✓ **Biblioteca de Popularizare** in nr. din urmă, 16, ne dă trei novele traduse din limba franceză, după Guy de Maupassant. Tote trei au subiectele scóse din resboiul francezo-prusian de la 1870. Titlul acestor novele este: Gogoloiu de seu, Mademoiselle Fifi, Doi prieteni. De vândare in librăria Samitea in Craiova. Prețul 30 bani.

✓ **Un ajun de anul nou.** Cunoseutul și singurul nostru scriitor din Basarabia, dl Constantin de Stamati-Ciurea, a scos la lumină in Cernăuți sub titlul acesta o broșură, care cuprinde o schiță de călătorie. Prețul 40 cr.

TEATRU și MUSICĂ.

Teatrul Național din București. Marți la 27 februarie (10 martie) s'a represintat pentru prima-óră: „Judecată și Osendă“, dramă originală intr'un act de dl Mihaiu Polizu-Mieșuneși, autorul pieselor „Lacrimióre“ și „La trei-deci de ani“ jucate cu succes pe scena aceluui teatru.

Reuniunea română de cântări din Brașov a arangiat sâmbătă la 24 februarie (7 martie) convenire socială in sala otelului Central Nr. 1., cu următórea programă: Treceam pe sub pomi, cor miest, de Rheinberger; Sub ferésta mândrei mele, cor uiest de G. Dima; El Zorab, poesie de G. Coșbuc, declamațiune; Bradule voinicule, cor miest de Hauptmann; Cântec păstoresc, cor miest, de Mendelsohn; Stosachi, monolog comic; Ce faci Ioano, cor miest de Dima; In codru, cor miest de Attenhofer. Corurile au fost conduse de dl profesor Paul Dima. Poesia dlui Coșbuc a fost declamată de dșóra Maria Bogdan; iar dl Ilie Savu a recitat monologul comic „Stosachi“.

BISERICĂ și ȘCOLĂ.

Noul mitropolit al Bucovinei, Em. Sa Arcadie Ciupercovici, a fost felicitat din tóte părțile. In respunsul seu, noul dignitar bisericesc a promis că va jertfi tóte puterile sale spre a imbunetăți sórtea preoților, a vedúvelor și a orfanilor de preoți. S'a născut la 26 aprilie 1823; la 1847 a fost administrator la Toporéuți și la 1866 ajunse adminislrator la Putna, la 1878 archimandrit și la 1880 vicar general al archidiecesei și mitrofor. A fost și deputat și membru in camera imperială din Viena.

Cuv. Sa părintele Vladimir de Repta, noul vicar general al mitropoliei din Bucovina, s'a născut la Banila-moldovenescă; a studiat gimnasiul in Cernăuți, apoi la Viena, Bonn, München și Zürich. La 1873 a fost numit profesor de teologie, la 1873 profesor de universitate, la 1885 ieromonach, la anul proto-sincel și 1890 archimandrit. A ocupat funcțiuni innalte bisericesci, iar la 1883|4 s'a numit rector magnificus. Ca scriitor bisericesc are nume cunoscut atât in limba română, cât și in cea germană.

Adunare invěțătoréscă in Biharia. Convocare. Despărțémentul Peșteș al „Reuniunii invěțătorilor români gr. or. din districtul oradan“ își va ținé adunarea a II a anului 1895|96 școlar marți a 3-a și de Paști, in sala școlei române din Fechetău, anume de la 9 ore dimineța incepénd. Intre alte agende, se va

discută și despre stărnirea și desvoltarea religiozității și moralității și întărirea caracterului religios și moral. Apoi despre: tractarea metodică a statutului organic. În fine se va constitui despărțământul pe un nou period de 3 ani. Sabolciu, 10 martie n. 1896. *Avram Igna*, pres. desp.

Adunare învățătorescă în Amaș. Reuniunea învățătorilor români gr. c. din protopopiatul Mădăras, diecesa Orăștii-mari, a ținut în luna trecută adunare generală în comuna Amaș în comitatul Sătmăr, sub presiunea învățătorului Mihail Marcuș din Mădăras. Inv. Vasile Lucaciu a ținut o prelegere practică, iar inv. Ioan Ciulean a cetit o lucrare a sa.

C E E N O U ?

Hymen. *Dl Ioan Iorga*, contabil la institutul de credit și economii „Lugoșana“, s'a logodit cu dșora Gizela Felix. — *Dl Iosif Velcean*, învățător în Oravița, s'a logodit cu dșora Aurelia Crenian. — *Dl Aurel Pop*, funcționar în Oravița, s'a logodit cu dșora Aurelia Popa.

Șcire personală. *Dl colonel Alesandru Lupu* din regimentul de infanterie 64, comandant al batalionului din Orăștie, după cum aflăm din „Revista Orăștiei“, ș-a cerut trecerea în pensie și se va mută cu locuința în Viena.

Subscriitorii Manifestului publicat în numele partidului național și anume dnii dr. Ioan Rațiu, George Pop de Băsești, Iuliu Coroian, dr. Teodor Mihali, Gerasim Domide, Rubin Pațiu și Patriciu Barbu au fost toți condamnați la închisoare de 7—15 zile și amendă de câte 70—100 fl. Toți au apelat.

42 de români acușați. În săptămâna trecută s'a ținut la tribunalul din Alba-Iulia o pertractare în contra a 42 de români acușați pentru că au făcut ovațiuni dlui Rubin Pațiu când s'a întors din Cluș după procesul memorandumului. Unii de atunci au și murit; dintre cei în viață, unul a fost condamnat la temniță ordinară de opt luni, unul la șese, unul la patru, doi la câte o lună, unsprezece (între ei și o domnișoră: Maria Timișan) la 21 de zile. Apărătorul a fost dl avocat din Lugoș Coriolan Bredicean.

Un nou proces de presă. Ziarul „Dreptatea“ din Timișoara are un nou proces de presă. Redactorul responsabil a fost citat la judele de instrucție pe 1/13 martie.

Institute de credit. *Albina* din Sibiu a realizat în anul trecut un profit curat de 124.311 fl., din care pentru scopuri filantropice se vor împărți 6558 fl. 66 cr., iar dividendă acționarilor va fi 16 fl.; pentru mēsa studenților se cheltuiește suma de 3000 fl. — *Concordia* din Uzora-Uzdin va ține adunare generală la 21 martie; capitalul social 15.500 fl., profitul curat 1744 fl. 87 cr. — *Timișana* din Timișoara s'a întrunit în adunare generală la 5 martie; s'a decis ca acționarii să capete câte 6 fl. după o acție de 100 fl. — *Furnica* din Făgăraș va ține adunare generală în 8 aprilie; capitalul social 60.000 fl., profitul curat 9311 fl. 43 cr.

Necrológe. *Samuil Vulcan*, notar cercual în Ecica-română, a încetat din viață la 3 martie, în etate de 52 ani, lăsându-și în doliu consórta, doi fii și alți consăngeni. — *Iosif Finciu*, fost protopretor în cercul Deda, a murit la 6 martie, în etate de 66 ani. — *Iustinian N. Grama*, comerciant în Budapeșta, a repausat la 10

martie, în etate de 48 ani. — *Zenobie Bordan*, avocat în Făget, a murit în săptămâna trecută.

OGLINDA LUMEI.

Progresele civilizațiunei. În fața civilizațiunei, care pătrunde în toate părțile, nici o țară nu mai pōte rămâne îndărătnică. Coreea, țera galbenă a miseriei, despre care se vorbește așa de mult de vre-o doi ani, s'a hotărît să rupă cu trecutul. De la 1 ianuarie trecut, guvernul coreean a introdus calendarul Gregorian în locul vechiului calendar național; iar regele, pentru a serbători cu demnitate acest prim pas spre civilizație, a decretat modificarea pieptănăturii supușilor sei. Și ca să dea un exemplu cu mai multă inriurire, decât o simplă poruncă, suveranul a publicat în tot regatul următoarea proclamație: „Eu, regele vostru, mi-am tuns părul în această zi de 1 ianuarie al anului gregorian 1896; m'am îmbrăcat după moda europeană, și cer de la voi, poporul meu, ca să faceți tot așa, fără nici o întârziere“. Dar lucrurile n'au mers după dorința regală. Coreeanul ține la părul lui, ca și un soldat săpător la barbă. El se crede desonorat dacă n'ar mai simți pe cap clăia de păr unsuros, cu care natura darnică a împodobit pe ori-ce bun coreean. Afară de curtsani, cari în totdeauna se simt fericiți ca să se supue, poporul a primit porunca regelui cu mare grōză. Mai ales sătenii n'au voit cu nici un preț să i se supue. Dar regele, care este om cu mâna de fer, cum se țice, nu s'a înmuiat de îndărătnicia poporului, și iată ce a făcut: Intr'o dimineță pe când țerenii vin în capitală cu proviziuni, un agent al poliției, armat cu niște fōrfeci uriașe, îi așteptă la pōrta orașului. Ori care, bărbat său copil, cari mai păstrau stuful de păr, erau fără multă vorbă tunși ca oile. Erau fericiți aceia, cari nu și-au lăsat odată cu părul și vre-o bucată de piele, căci barbierii improvisați nu prea mănuiau cu delicateță fōrfecile. În ziua aceea, spun țiarele din Seul, orașul avea un aspect cu totul curios, cu mulțimea tunsă ca în podul palmei. Țeranii, inspăimântați de cele ce pățiseră, împrășciară vestea în toate părțile, astfel încât grōza se respândi pretutindeni și nimeni nu mai îndrăsnia să vie la oraș. Spiritele se întărită și guvernul ca să preintēmpine vre-o mișcare, lăsă facultativă tundearea, Ori-cum, mēsură a avut un efect bun, căci astăzi, mai ales prin capitală, se mai vād și ómeni fără acel stuf desgustător de păr. Poliția inse nu este mulțumită de loc de mēsură guvernului, căci altă dată, la nevoie, legă pe arestanți de cōdă.

Poporul cel mai bețiv din lume. Vreți să știți care-i poporul cel mai bețiv din Europa? După un țiar francez, Anglia are desonórea să figureze cea dintēiu printre statele unde beția e în flóre. În adevăr, pe la mijlocul secolului trecut populația Londrei era numai de 725 mii locuitori, cari consumau anual 31 milioane litri de bere și 5.000.000 litri de spirtose, ceea ce face pentru fiecare locuitor o consumație anuală de 436 litri bere și 63 litri de spirtose. Inse cum din cei 725.000 locuitori, cel puțin 3 părți erau femei și copii cari beau puțin său aprópe de loc. — această enormă cantitate de lichid era dată pe gât numai de 180.000 de bărbați, adică, fiecare bărbat din Londra bea pe an aprópe 1200 litri bere și 180 alcool, său 4 litri de bere și jumătate litru de alcool pe zi! Ca să nu credeți că cele ce se spun sunt esagerații ca să se compromită supușii împărătesei tuturor Indiilor, iată și un mic pasagiu din notele de voiagiuri ale unui englez, care

visitase Turcia și fusese peste măsură de surprins vădând că pilafagii lui Mahomet beau apă. „Indigenii din țera asta — ășe englezul — au curios „obiceiu“ de-a bé liquidul acela, care in țera noastră servește dór la spălaturul rufelor, la îmbăiat, etc“. Și când te gândești că in Anglia sânt cele mai multe societăți de temperanță din univers!

Giuvaerele șahului Persiei. Șahul Persiei posedă, între toți suveranii, cea mai bogată comoră, judecând după următorul inventar: Intr'o pivniță suterană a palatului seu sânt depuse obiecte de argint, aur și pietre scumpe, care prețuesc peste 300 milioane. Inteu este vechia coronă a regilor Persiei, in forma unui vas cu flori pură nd in vârș un rubin necioplit, de grosimea unui ou de găină; mai departe o cingătoare, care face parte din insemnele regatului și ale căreia diamante sânt de 9 kgr. de grele; mânere de sabie superb lucrate și îmbogățite cu petre scumpe a căror valóre aprocsimativă e de 8 milioane; un vas de flori de argint in care se află 100 smaragde, care n'au păreche in totă lumea, nici ca mărime, nici ca frumusețe. Pe unul din aceste smaragde de grosimea unei nuci, sânt săpate tóte numele suveranilor Persiei. Perle, diamante, rubine, saphire, topaze complecteză acestă comoră, la care nu trebuie să uităm de-a adăogă un cuib de chihlibar de vre-o 40 centimetri, căđut se đice, din cer, in timpul lui Mohamed. și care asigură posesorului seu forța și nevulnerabilitatea.

Sinucis de frica unui duel. A se sinuede de frică de a fi omorit in duel, este într'adevăr o idee ciudată. Cu tóte astea o asemenea idee a avut-o un călător de comerț francez, care se certase cu un subofițer de dragoni care îi trimisese martori spre a-l provocá la duel. De frică de a muri, el s'a omorit in vagonul care îl ducea la Fontainebleau, trăgându-și un glonț de revolver in tãmplă. Ce a putut să se petreacă in creerul nefericitului? De sigur frica, o frică in contra căreia el nu a putut să reziste și care l'a împins la sinucidere, adică la un act cu mult mai grav decât intelnirea pe teren.

Poșta redacțiunei.

Ducei Smura. Le-am primit chiar la incheierea foii. Ve mulțumim pentru surprindere. La revedere, in săptămána viitoare.

Ducei St. Z. P. Ve rugăm scrieți-ne mai adeseori lucrări de aceste.

Luucșoru. Ț-am implinit cererea. Trimite-ne datine, povești și poesii populare de pe acolo, dar copiate intocmai cum le đice poporul.

Strada Foișor. Săptemána viitoare vino la otel și-ți vei primi cele ce ne-ai imprumutat. Regretăm că corespondența n'a putut sosi la timp.

Beatrice. Nimic?

Călindarul săptămânei.

Duminea a 4-a din post. Ev dela Marcu, c.9. gl.8. a inv. 8.			
Đina sept.	Călindarul vechiu	Călind. nou	Sórele.
Duminecă	3 Mart. Eutropiu	15 Cristov	6 25 47
Luni	4 Cuv. Gerasim	16 Henrieta	6 05 49
Mărți	5 Mart. Conon	17 Gertrud	5 58 51
Mercuri	6 St. 42 M. d. Amor	18 Alexandru	5 55 52
Joi	7 Păr. Vas. și Efrem	19 Iosif	5 53 54
Vineri	8 Păr. Teofilact	20 Hubert	5 50 56
Sâmbată	9 Ț S. 30 Muc. de Seb.	21 Benedict	5 48 58

Proprietar, redactor respundător și editor: **IOSIF VULCAN.** (STRADA PRINCIPALĂ 375 A.)

CU TIPARUL LUI IOSIF LÁNG IN ORADEA-MARE.

UMOR și SATIRĂ.

Tândală se duce să-și cumpere o păreche de pantaloni. El îi încerecă și apoi đise hăinarului.

— Dle, pantalonii ăștia sânt prea scurți...

— Te inșeli — respuse croitorul. Picioarele dtale sânt prea lungi.

— Auleo... că bine đici... nu băgasem de sémă. Pardon!

Tândală plăti pantalonul și plecá vesel spre casă.

Pe bulevard.

O dómná fórte urită, urmărită mult timp de un domn, se întorce cu fața cătră densusul și-i đice:

— Nu inteleg, domnule, pentru ce me urmărești de atâta vreme.

— Mărturisesc că, acum, nici eu nu inteleg, dómná.

Logică.

— Căsătoria e un joc hasard. Deci ar trebui oprită séu mai bine — pedepsită.

— Așá-i. Dar in cele mai multe casuri nici nu lipsește — pedépsa.

Điarul Aurorei.

— Bětránul meu profesor de musică e un om cum se cade. Mai tot a doua đí îl prind frigurile și remâne acasă.

— Spune, dragă, ce ar fi deosebirea decă nu bărbații ar peți femeile, ci aceste pe bărbați?

— Ar fi mai multe căsătorii.

— Nu mai plânge, dragă nevestică. Mamă-ta a fost bėtrână, trebuie să te impacii cu gândul că a murit.

— Ar mai fi putut trăi, căci a fost sănclósă. De multe ori đicea că are s'ajungă o sută de ani.

— Numai d'accea a đis asta ca să me necăjescă.

— Acum ai parale; plătește-ți datoria la Ionescu.

— Ticălosul acela nu-i vrednic să-i plătesc.

— Așá dară plătește lui Alesandrescu.

— Acela-i un prea de omenie; n'are să se sumpere și decă nu i-oiu da parale încă acuma.

Studentul in intuaeric, in locul alesei sale, sărută pe mătușa acesteia.

Acestă țipă, că ce nerușinare e asta?

— Taci, i đice studentul, par că nu m'am blamat eu destul.

Dra Fumuridi a fost plimbată de tatăl dsale prin Europa.

La întórcere, un prieten al casei o întrebă între altele:

— La München ați visitat galeria de tablouri?..

— La galerie noi? Te inșeli, domnule; noi nu mergem decăt in loje...

Un birjar intră ca să-și cumpere o păreche de mănuși.

— Ce număr porți?

— 790!